

(Salvatges) Home d'ulls tristos
Horaris: de dimecres a dissabtes a les 22h i
diumenges a les 19 h
Preu: 16 euros

Venda d'entrades a la taquilla de la sala,
Caixa Catalunya i Telentrada
Telèfon: 902 10 12 12
www.telentrada.com

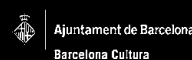
Sala Beckett/
Obrador Internacional
de Dramatúrgia
Carrer Alegre de Dalt, 55 bis
08024 Barcelona
Telèfon: 93 284 53 12
Fax: 93 219 79 27
info@salabeckett.cat
www.salabeckett.cat

Metro: línia 4 (Joanic o Alfons X)
Autobusos més propers: 24, 31, 32, 39, 55,
74, 92, 114, 116
Parades de Bicing més properes: plaça
Rovira, plaça Joanic, carrer Secretari
Coloma (entre carrers Providència i
Legalitat) i carrer Balcells (amb carrer
Secretari Coloma)

Servei de bar i cafeteria: entrepans fets al
moment. Gaudeix de l'ambient de la Sala
Beckett.

Disseny: Enric Jardí

Sala subvencionada per:

Amb la col·laboració de:

El berenar d'Ulisses
— d'Enric Nolla
Direcció: Magda Puyo
— del 24/2/10 al 28/3/10

*Els dilluns i els dimarts,
de l'1 al 9/2/10*
Elèctrics
— de Pau Miró
Direcció: Glòria Balaña
i Altimira

l'Obrador de la Sala Beckett
Propers cursos

— Dramatúrgia actoral (avançat)
Teatro desde el blanco
amb Jorge Sánchez
(adreçat a actors, dramaturgs i directors)
del 15 al 20/3/10

(Salvatges) *Home d'ulls* *tristos* —de Händl Klaus

Del 27/1 al 14/2/10

Traducció de Ramon Farrés
Direcció: Thomas Sauerteig
Amb: Jordi Arús, Isabelle Bres, Pep Jové,
Òscar Muñoz i Manel Sans

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

Sala Beckett 20 anys

Del 27 de gener al 14 de febrer de 2010

(Salvatges) Home d'ulls tristos — Händl Klaus

Fitxa artística

Text Händl Klaus
Traducció Ramon Farrés
Direcció Thomas Sauerteig
Ajundants de direcció Cristina Casanova i Cristina Díaz
Intèrprets Gunter de Bleibach: Òscar Muñoz
Emil Flick: Pep Jové
Hanno Flick: Manel Sans
Hedy Flick: Isabelle Bres
Wolfgang Flick: Jordi Arús
Escenografia Paula Miranda i Alfons Ferri
Vídeo Alfons Ferri
Il·luminació Paula Miranda
So Lucas Ariel Vallejos
Vestuari Associació Teatre Diagonal
Maquillatge Escola Vilamanya
Producció Marc Pujol

Agraïments la perla 29, Oriol Broggi, el Flaco, la Tali, Paula Bosch, Jordi Pujol, Guillem Gelabert, Hans Richter, Santi Pons, Maria Pau Pigem, Albert Miret, Cristian Machío, Patrícia Esteve, La conquesta del Pol Sud s.c.p i Britt
Durada 80 minuts aprox.
Una producció d' d'Associació Teatre Diagonal amb el suport de la Sala Beckett
Amb la col·laboració de:

GOETHE-INSTITUT BARCELONA
Generalitat de Catalunya
Co NCA Consell Nacional de la Cultura i de les Arts
DEBASA DECORACIONES BARCELONA, S.A.

Del perill de baixar massa aviat del tren

És el pic de l'estiu. En Gunter, un “metge sense fronteres”, es troba en ple viatge de retorn a casa després d’una missió a l’Europa de l’est. Per escapar de la calor del tren, que té les finestres segellades, baixa abans d’hora i es troba a l’andana solitària de Neumünster del Lau. Allà l’esperen els germans Flick, que volten per l’andana i li ofereixen la seva generosa hospitalitat una vegada i una altra, mentre alhora —amb una naturalitat desvergonyida— s’interessen molt per les seves pertinences. A partir d’aleshores, Gunter cau dins d’un malson que va creixent amenaçadorament. Els dos germans el forcen a seguir-los per una ciutat totalment despoblada en què ni els serveis d’aigua ni d’electricitat funcionen: la civilització es troba en retrocés, i la natura —idíl·lica, però també perillosa i salvatge— reconquereix el seu espai. “La gent està de vacances”, expliquen els germans Flick, però en aquesta obra un no es pot fiar gaire del que diuen les paraules. Gairebé sense voluntat de tanta set que té, Gunter deixa que el portin al seu pis per guarir la seva germana Hedy, que pateix una misteriosa malaltia. A poc a poc, es va fent fosc...

La Casa ur de Gregor Schneider

Per a aquesta obra, Händl Klaus es va inspirar en la *Casa ur* (Haus ur) de l’artista alemany Gregor Schneider. Quan tenia disset anys, Schneider va començar a transformar sistemàticament en un laberint una casa que els seus pares tenien a Rheydt. Mentre que per fora la *Casa ur* sembla una casa absolutament normal, per dintre s’ha anat convertint al llarg dels anys en el malson de la confusió dels sentits fet realitat: les parets són mòbils i obren espais que abans quedaven ocults, o tapen de sobte corredors que l’observador acaba de recórrer amb pas segur. Hi ha portes que duen al no-res; finestres que aparentment marquen el límit entre dintre i fora però que, en observar-les de més a prop, donen a habitacions que es troben darrere les

habitacions i de les quals només podem imaginar el significat. Al mateix temps, la casa, en permanent transformació, està plena de rastres de decadència i de capes inacabables del record...

GUNTER tinc set,
EMIL ha de beure, vingui,
GUNTER esperin,
HANNO està esgotat,
EMIL ha estat molt temps viatjant,
GUNTER encara no s’ha acabat,
EMIL no.

(Salvatges) Home d'ulls tristos

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Salvatges... és un text sobre la desaparició d’una persona, una fuga de mort kafkiana. Quan en Gunter, l’home d’ulls tristos, baixa del tren, cau en una escaletxa de la realitat, comença a viure un malson a plena llum del dia. L’autor conjura aquesta atmosfera pam-palluguejant del malson, de l’amenaça latent, de la incertesa claustrofòbica, amb un llenguatge singular, inspirat per *la Casa ur*: així com Schneider canvia una vegada i una altra les parets de les habitacions, carregant-les d’aquesta manera de significat, Händl Klaus construeix espais amb el llenguatge. Això fa que res no sigui segur en les seves construccions lingüístiques, aparentment tan precises i estables, ni tan sols el mateix llenguatge. Händl Klaus sap que el llenguatge és inconsistent; ell, que és un artista de la llengua, desconfia de qualsevol certesa de les paraules, i tanmateix els seus textos constitueixen una arquitectura finament cisellada. La seva eina preferida és la coma: amb ella forma i dóna ritme a les seves frases, accentua, construeix parany i canvia significats. I com a *La Casa*

ur, s’obren de sobte espais (aquí mitjançant el llenguatge) en què es percep el ressò d’allò que els personatges de Händl Klaus i nosaltres mateixos no podem veure i potser no veurem mai. Les seves frases són breus i contrapuntades, de vegades sembla com si el que es diu no fos sinó un mitjà per acotar allò que compta de veritat i és inexpressable. Una vegada i una altra els personatges es completen mútuament les frases, prenen una idea iniciada per l’altre i la conclouen en un altre sentit, o comparteixen fins i tot un llenguatge comú, com els germans Flick, que diuen una sola frase rítmicament a duo. D’aquesta manera, i com afirma el propi Händl Klaus, el llenguatge esdevé quasi un personatge independent: “Com engranatges que encaixen entre ells, els germans Flick comparteixen una columna vertebral, paraula per paraula, de passos canviats. L’hoste també és incorporat, literalment xuclat, costella a costella, al flux del llenguatge: s’obre una cremallera, es pren el botí i es torna a tancar.”

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

GUNTER necessito, el meu passaport,
EMIL per què,
HANNO ja sabem, qui ets.
EMIL Et creiem, cegament,
HANNO en Gunter de Bleibach.
EMIL Ets el nostre convidat.

(Salvatges) Home d'ulls tristos

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Händl Klaus és un dramaturg molt generós, va dir l’actriu que fa de Hedy al nostre primer assaig. Ho va dir sense ironia i té tota la raó: Klaus et deixa molta llibertat, no dóna ni una sola acotació, ni amb relació a les figures ni pel que fa a l’escenari o a accions concretes:

tot un repte per a la fantasia. Però tot i així, dins del text, i entre línies, trobem tota una xarxa d’indicacions que porten a unes situacions i a uns personatges molt concrets: “només” s’han de desxifrar. Aquest text és summament artificial, està construït com una fuga de Bach, però justament per això és summament teatral: es nota que l’autor s’ha format com a actor. I amb cada lectura, amb cada assaig fas una nova troballa, i te n’alegres, però al mateix temps et queda sempre el dubte de si t’has equivocat en aquest laberint, de si hi ha amagat un altre pla de significat, de si no has entès bé una de les pistes que deixa l’autor... Perquè no hi ha ni una coma que hi sigui arbitràriament.

Vull donar les gràcies a tots els que s’han deixat contagiar pel virus Händl Klaus i han fet amb mi aquest viatge singular i interminable a la seva Casa ur, per portar-la aquí a la Sala Beckett. I espero que vosaltres, el públic, en gaudiu .

— Thomas Sauerteig

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Va néixer el 1969 a Rum (Tírol austríac). A part de treballar com a autor teatral, director i actor de cinema, escriu guions i llibrets per a l’òpera i dirigeix. La seva obra *(Wilde) Mann mit traurigen Augen - [(Salvatges) Home d’ ulls tristos]* va ser estrenada per primer cop el 2003 al festival Steirischer Herbst de Graz, dirigida per Sebastian Nübling. Altres obres seves són: *Ich ersehne die Alpen; So entstehen die Seen* (Em deleixo pels Alps; Així neixen els llacs) (2001), *Dunkel lockende Welt* (En aquest món de fosca atracció) (2006) i *Furcht und Zittern* (Por i tremolor) (2008). Entre els premis teatrals que ha rebut al llarg de la seva carrera destaquen el Premi Robert Walser (1995), el Premi de literatura Rauriser (1995), el Premi dramàtic del Cercle Cultural d’Economia d’Alemanya (2005), el Premi al Schiller-Gedächtnispreis (2007), el Gran Premi del Land Tírol (2007), el Premi “Welti” de dramaturgia de la ciutat de Berna (2007) o el Premi cultural de la

ciutat de Biel (2008). A més a més, el 2004 va ser escollit autor revelació de l’any per la revista TheaterHeute i el 2006, dramaturg de l’any per la mateixa revista.

L’abril del 2007 Händl Klaus va venir a Barcelona, a la Sala Beckett. Durant aquesta estada, va impartir un curs de tres dies titulat “Viure gràcies a l’absència. Escriure el buit” i va assistir a la lectura dramatitzada del text *En aquest món de fosca atracció*, dirigida per Thomas Sauerteig, en la qual la Corinna, una jove dentista cirurgiana, decideix deixar-ho tot i anar-se’n al Perú per, teòricament, dur a terme un projecte mèdic de cooperació.

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Conversa amb Händl Klaus
28 de gener després de la funció
Entrada gratuïta

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

El proper 28 de gener el director alemany resident a Catalunya Thomas Sauerteig conversarà amb l’actor austríac. Al col·loqui, també hi participaran els actors de la companyia així com el traductor de la peça, Ramon Farrés, i el director de la Sala Beckett, Toni Casares. L’acte comptarà amb traducció consecutiva al català a càrrec d’Ursula Wahl, cap d’activitats culturals del Goethe Institut del Barcelona.

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Activitat organitzada amb el suport del

Goethe Institut

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

Un llenguatge de l'abisme per a una obra sobre la desaparició

